

Z V O N

148 Main St.

New Rochelle, N.Y. 10802.

P.O. Box 639 - Tel. (914) 636-4225.

Jan Pavel II.:

K 700. VÝROČÍ SMRTI BL. ANEŽKY ČESKÉ.

Anežka si však z celého srdce přála plnit slova evangelia důsledně a být starostlivá o věci Páně, aby byla svatá na těle i na duši. Dobře věděla, že kdo se dá přemoci láskou k pozemským statkům, nemůže se radovati v Bohu. Když se od českých šlechticů, kteří se vrátili z Itálie, dozvěděla o svatém Františkovi z Assisi a o novém řádu svaté Kláry, zatoužila i ona následovat v úplné chudobě chudého Krista. Proto se zbavila všech svých šperků a ozdob i rouch a výnos rozdala chudým pamětliva toho, že dobré skutky, i ty, jež pocházejí z pomíjivých statků, nepomíjejí. Příklad svaté Hedviky a svaté Alžběty Durynské, "utěšitelky chudých", ji přivedl k založení hospice v Praze, a při něm bratrstva křížovníků s červenou hvězdou, kteří se později stali řeholními kanovníky, aby ošetřovali nemocné.

Anežka sama vstoupila do kláštera klarisek, který předtím zbudovala v Praze na břehu Vltavy v místech, jímž se dodnes říká Na Františku, a spolu s pěti dívkami z předních šlechtických rodin "jako holubice ulétla z popopy ničemného světa do archy svatého řádu". Připojily se v klášteře k pěti klariskám z Tridentu, které tam vyslala sama svatá Klára. Ta poslala Anežce později od svatého Damiána v Assisi list, v němž vyjadřuje nadšenou radost z Anežčiny slavné pověsti známé nejen jí samé, ale "takřka celému světu", radostně ji chválí za to, že dala přednost zasnoubení s Kristem před všemi světskými poctami a že si zvolila celým srdcem "přesvatou chudobu a tělesné strádání", aby přijala "ženicha vznešenějšího rodu".

Tak se vyvinulo mezi oběma Božími ženami jedno z nejkrásnějších přátelství. I když jim nebylo dáno setkat se na této zemi a i když jejich život byl tak rozdílný, přece je pojila jediná láska ke Kristu a jediná touha po svatosti života. Klášter pražských klarisek se pak stal zásluhou Anežčiny příkladu ohnískem, z něhož vznikaly nové kláštery v Čechách, v Polsku i v jiných zemích.

Anežka se nakonec vzdala i své pravomoci nad hospicem, který založila a jehož výnosu měly sestry užívat ke své obživě, protože se rozhodla, "že ra-

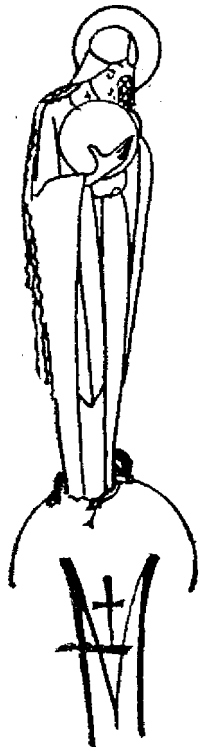
ději chce trpěti nouzi, než se odklonit od Kristovy chudoby".

Láska planoucí v jejím srdci jí nedovolovala uzavírat se do neplodné samoty, ale vedla ji k tomu, aby se dala do služeb všem potřebným. Proto pečovala o nemocné sestry i o malomocné a o postižené nakažlivými chorobami, prala jim šaty a v noci je vyspravovala, a tak dokazovala, že stavba jejího duchovního života stojí na pevném základě pokory. Tak se stala matkou nuzných a žila ve vděčné paměti pražských chudých a prostých po staletí.

Činorodou lásku oduševňovala její modlitba soustředěná na utrpení Kristovo. Trpící Kristus byl totiž pro ni projevem nejvyšší možné lásky a jeho kříž jí byl posilou zvláště v posledních letech jejího života, když hrdinně a bez nářku snášela neštěstí, křivdy, chudobu i nemoci, tak následovala Krista až do konce. Milovala samotu. V ní se oddávala modlitbě a rozjímání a během nich často přicházela do vytržení. Se spolusestrami hovořila málo. Mluvila-li, její slova byla prochnuta láskou ke Kristu a toužila po nebi, takže jen stěží zakrývala své slzy. Úctu k Eucharistii uchovávala jako vzácné dědictví Františkovo a Klářino. Její zásluhou tato úcta vyvrcholila později v touhu po denním svatém přijímání.

(pokračování)

* * *

Hovor, Pane, lebo tvój služobník som a tvój sluha; udeľ mi rozumnosti, aby som poznal tvoje svedectvá (Žalm 118: 125).
Nakloň moje srdce k slovám tvojich úst, tvoja reč nech te-
čie ako rosa.

Synovia Izraelskí vraveli kedysi Mojžišovi: Hovor nám ty a budeme počúvať; nech nám nehovorí Pán, aby sme azda nezomreli (2 Mojž.: 20: 19).

Nie tak, Pane, nie tak, prosím, ale radšej s prorokom Samuelom Ťa pokorne a túžobne vyzývam: Hovor, Pane, lebo tvój služobník počúva (1 Kráľ' 3: 10).

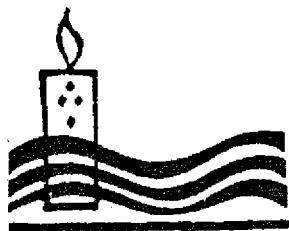
Nech mi nehovorí Mojžiš alebo niektorý z prorokov, ale radšej Ty sám hovor, Pane Bože, ktorý si učil a osvietil všetkých prorokov, lebo Ty ma môžeš poučiť sám bez nich, ale oni bez Teba nič nezmožu.

Môžu síce zvučne hovoriť, ale nemôžu dodať ducha.

Krásne hovoria; ale keď Ty mlčíš, srdce nerozpália.

Spisujú knihy, ale Ty otváraš ich zmysel. Zjavujú tajomstvá ale Ty odhaľuješ význam ich obrazov.

(NASLEDOVANIE KRISTA)

* Jak vypadá vnější obřad křtu?

Vnější obřad křtu vypadá takto: Kněz lije křtenci na čelo vodu a přitom říká slova: "N., já tě křtím ve jménu Otce, i Syna, i Ducha svatého."

Voda je vhodný symbol účinků křtu.

a/ Vody užíváme k očištění. Tekoucí křestní voda znázorňuje očištění duše od hříchu.

b/ Voda také dává život. Zavodněním se poušť zazelená a rozkvetne. V starozákonní knize Genesis voda je jeden z prvků, z nichž povstal život na světě.

* Kdo uděluje křest?

Za obvyklých okolností uděluje křest kněz nebo jáhen. Je-li nutné, může však křtít každý, i ten, kdo v Krista a křest nevěří. Musí ovšem dělat vše, co je předepsáno: lít vodu na hlavu křtěncovu, říkat při tom příslušná slova a chtít to dělat tak, jak to chce Církev.

* Je křest jediná cesta, jak nabýt poprvé božského života?

Křest je normální cesta, jak nabýt božského života. Ale Kristovo milosrdenství a jeho láska jsou tak veliké, že dává božský život i mimořádným způsobem, když někdo bez vlastní viny nemůže křest přijmout:

a/ když někdo lituje svých hříchů z lásky k Bohu a upřímně touží po křtu, dostává se mu božského života pro tuto touhu (křest touhy).

b/ když někdo neví o nutnosti přijmout křest, ale má dokonalou lítost nad svými hříchy a touží splnit vůli Boží, také dostává božský život pro tuto svou touhu, třeba jen nepřímou, zavínutou.

c/ osoba dosud nepokřtěná, která položí svůj život pro víru v Boha, je pokřtěna, abychom tak řekli, svou vlastní krví, a tak dostává i ona božský život (křest krve).

* * *

Šťastný jsi každý, kdo se bojíš Pána, kdo kráčíš jeho cestami,
práce tvých rukou tě nasytí, budeš šťastný a povede se ti dobře.

Tvá žena uvnitř tvého domu bude jako plodná réva,
tvé děti kolem stolu budou jako olivové letorosty.

Hle, takového požehnání se dostane člověku, který se bojí Pána.

(Žalm 127: 1-4)

1. - Za zemřelé rodiče Bláhovy - rodina pana Otakara Bláhy
2. - Za zemř. Martina Pojetu, manželku a děti - pí.J.Pavlicová
- Za živou a zemř. rod. Russo z obou stran - pí. Mary Russo
3. - Za zdraví, Boží ochranu a požehnání a na úmysly paní Anny Trlicové
- Za zemř. maminku Annu Rigovu - manž. M. a J. Abrahamovi
4. - Za zemřelého Dra. Fanka Uhlíře - jeho maminka Jarmila Uhlířová a syn Dr. Pavel
- Za zemř. maminku Annu Rigovu - manž. M. a J. Abrahamovi
5. - Za zemř. Lawrence Žáčka - rodiče a sourozenci s rodinami
- Za zemřelého Frank Sečku - paní Marie Sečková
6. - Za zemřelou Ludmilu Javorovu - manželé Javorovi
7. - Za zemřelého syna Jiříka - paní Anna Trlicová
8. - Za živou a zemř. rod. Drhovu z obou stran - manž. Drhovi
9. - Za zemřelou rodinu Javorovu - manželé Javorovi
10. - Za zemřelého Jozefa Kovačika - rodina pana Jerry Otruby
11. - Za živou a zemřelou rodinu Dohnalovu - manželé Dohnalovi
12. - Za syna Jeníka, jeho manželku a za celou rodinu - paní Anna Trlicová
12. - Za zemřelou Amalii Svitavskou - Dr. Vladimír Walzel
- Za zemřelého Pavla Paulíka - jeho manželka a synové
13. - Za živou a zemřelou rodinu Hönlingerovu - manželé Dohnalovi
14. - Za zemřelého manžela a za celou rodinu - paní Jarmila Štekrová
- Za zemřelou Alžbětu Bergerovu - její manžel
15. - Za zemř. rodinu Gluvňovu a Cicákovu z obou stran - manželé Gluvňovi
16. - Za zemřelého tatínka Hynka Hromádku - manželé Stránští
17. - Za zemřelé příbuzné z obou stran - manželé Dohnalovi
18. - Za zemřelého bratra Víta a zemřelou rodinu Malíkovu - rod. Malíkova
19. - Za zemřelého Josefa Šitka - rodina Kubelkova a děti
20. - Za zemřelé dědečka a babičku a celou rod. Slováčkovu - rod. Malíkova
21. - Za zemřelou maminku Josefínu Petličkovu - pan Jan Petlička
22. - Za zemřelého Aloise Lysého, jeho sestru Helenu a za celou rodinu Popelářovu a Jančíkovu - přátelé
23. - Za zemřelého Karla Nádvořníka - jeho manželka
24. - Za živou a zemřelou rodinu Bialčikovu a Hindrovu - manželé Hindřovi
25. - Za živou a zemřelou rodinu Filipkovu a Petrášovu - manželé Filovi
26. - Za zemřelého Františka Pavlicu a dceru Marii - paní Josefa Pavlicová a rodina Smrčkova
27. - Za zemřelou Marii Sečkovu - paní Marie Sečková
28. - Za zemřelého manžela Štefana - paní Jolana Pagáčová
- Za zemřelou maminku Marii Chmelovu - manželé Marie a Petr Otrubovi
- Za zemřelého Dra. Zbyslava Peterse - jeho manželka a dcera

ZEMŘELI: Pavel Paulík, paní Abrahamové maminka a panu Daňkovi bratr Jan. Zarmouceným pozůstalým vyslovujeme upřímnou soustrast a modlíme se: **ABYS NÁM ŠTASTNĚ SHLEDÁNÍ S NAŠIMI ZESNULÝMI DOPŘÁL - PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS!**

MODLEME SE ZA NAŠE NEMOCNÉ!

KŘTEM SVATÝM do Církve Boží byla přijata Nicole Kathy Johec. **ABYS V NÁS MILOST KŘTU SVATÉHO ROZMNOŽIL - PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS!**

Pan František Daněk se dožívá **SEDMDESÁTKY**. Z plna srdce mu blahopřejeme a do mnoha dalších let na Pánu Bohu vyprošujeme **dobré a trvalé zdraví, vždy veselou mysl a hojnou Boží ochranu a požehnání.**

V NEDĚLI 1. BŘEZNA (MARCA) M A S O P U S T N Í Z Á B A V A

SLOVENSKÁ MŠE SVATÁ každou neděli v 10 hodin ráno u svatého Jana Nepomuckého v Manhattaně (1st Ave. a 66th St.)

KRAJANSKÉ BOHOSLUŽBY každou neděli v 10 hodin ráno u Panny Marie Karmelské v Astorii v **DOLNÍM KOSTELE**. Příležitost ke svaté zpovědi od 9:00 do 9:30 v divadelním sále naproti kostelu, kde je po bohoslužbách **SPOLEČNÁ SNÍDANĚ** a zkouška pěveckého sboru "Velehrad".

*Jak jen možno
pokud to záleží na vás;
žijte v pokoji
+ se všemi lidmi. +*

Největším neštěstím je vlastně stálé štěstí.

Jako půda, která se nepřeorává a neobdělává, rodí pouze hloží a bodláčí, tak i trvalý blahobyť plodí pouze neřesti: změkčuje totiž ducha a oslabuje touhu a snahu po ctnosti.

Více lidí zahynulo rozmařilostí než při neštěstích, blahobytem než hladem, přízní štěstí než jeho nepřizní. Nedostatek a strasti jsou zdrojem štěstí. Nepokládáme nikoho za nešťastného, žije-li spokojen ve svém neštěstí.

Nesplácí ti nebe tvé zásluhy už zde na zemi, když se ti dobře daří a vše ti prospívá? Co ti zbude pro věčnost? Největším neštěstím - je-li vůbec nějaké - je toto: pozbytí naděje na věčnou blaženost.

Je-li opovážlivostí doufat ve dvojí nebe, kdo by si pak přál, aby měl zde na zemi ustláno na růžích, kdyby se na věčnosti musel bát trnitých ostnů?

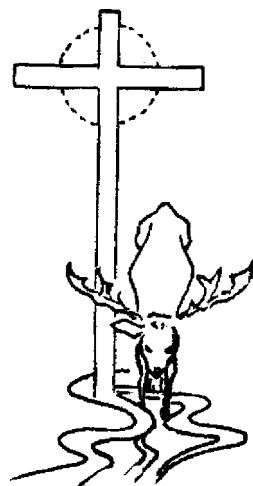
Zde, Pane, pal, zde řež, ale na věčnosti ušetři! Kdo nic netrpí, bude trpět teprve později.

(JISKRY SV. IGNÁCE)

Minulost nejsou jen vrásky a vlasy plné sněhu,
ani lupení pod nohama, jež na větve nevrátí se,
šaty odložené, dni vypité, žaláře, z nichž jsme vyšli.
Minulost to je proud, závan hudby a krásných hlasů,
výzva k hrdinství. Obětovat se. Nést břemeno, které drtí.
A také prst mlčení na ústech sochy na hučící řekou dění.
Minulost žije v nás a s každým dechem jí přibývá.
S každým dneškem synem včerejška, otcem zítřka,
jež ke všem pečetím dosavatním tiskne svou vlastní pečeť.
S každým rokem, jež pohřbíváme v pečetí světla,
minulost roste v nás jak dálky, z níž rosně vane,
z níž nadějí zelená se.

Pociťujeme úctu k minulosti, jež zůstává.
Ale nám to nebrání,
abychom se nevydávali v tmu, bláto a plískanici,
k těm zeleným sálům zítřků a pozítřků prázdných dosud.
Pociťujeme úctu k minulosti, korouhvi pošlapané,
již zdvímáme, již očišťujeme z lži, pomluv a krve,
ale to nám nebrání
začínat znovu tváří v tvář budoucnosti,
začínat s rozechvěním svou velkou a čistou básně.
Svou vůlí, svou dobrou vůlí ze zlata možnosti
vytepat verš a básně.

(Jan Zahradníček: "Čtyři léta" - Ke konci roku I)

Zpívejte Pánu,
jeho vyvolení,
a vzdávejte díky
jeho svatému jménu!
Vždyť jeho hněv
trvá chvíli,
ale jeho laskavost
provází
po celý život.

(Žalm 29: 5-6)

Bůh je mé světlo

Bůh přikazuje a očekává naši lásku. Ta je duší všech hodnot. Věci, které děláme, samy o sobě nejsou prvořadé. Bůh je může pouhým projevem své vůle stvořit, může dát život jiným, kteří ho užijí lépe než my. Ale naše láska, když už tu jsme, nemůže být nikým nahrazena. Kolik je v nás lásky, tolik je v nás božského a nepomíjejícího. Ostatní vše zůstane hrobu. Tuto lásku zaněcuje, rozmnožuje v duši Duch svatý. Máme často volat: "Přijď, Duchu svatý, naplň mé srdce a zapal v něm oheň své lásky!"

(Josef Hlouch: MINUTĚNKA)

D O N B O S K O

Disciplína je len prostriedkom. Cieľom musí byť výchova chovancov. A preto keď niekedy prísna disciplína výchovu nenapomáha, ale hatí, treba ju zmeniť, lebo je pomýlená. Don Bosko túžil po disciplíne, ktorá slúži výchove. Nebol za takú disciplínu, ktorá slúži iba sebe, na zaslepenie očí návštevníkom ústavu a pre pohodlie vychovávateľa. Srdce a duša detí sa musia rozvíjať a pri voľnej hre a práci sa musia ukázať, aké sú. Veď Vychovávateľ, ak chce svojou pracou voľačo dosiahnuť, musí poznať dušu dieťaťa až do hĺbky. Disciplína nesmie samovoľné prejavy detí až do krajností ubíjať. Konečne ľudská prirodzenosť nie je ani úplne skazená, ako to niekto hovorí, ani pudove hnaná k dobru, ako sa zasa iní nazdávajú. Treba sa chrániť dvoch krajností: nespupňovať bez milosrdenstva slobodu mládeže a nepopúšťať jej zasa ani úplne úzdu. Prepiata prísnosť a prepiata sloboda sú dvojm úskalím, medzi ktorým musí vychovávateľ prechádzať a dbať, aby nebol ani tyranom vôle svojich zverencov, ani hluchým a nemým pozorovateľom ich života, ale ich nezbytným spolupracovníkom, ktorý musí deti naučiť, ako majú zmyšľať a ako konať, keď už budú samy. Ak zmiernime disciplínu odstánením všelijakých bremien, ktoré ju robia ťažkou, zmenšíme počet priestupkov. Treťov bude menej, vychovávateľom odpadne mnoho starostí a život v ústave bude oveľa príjemnejší.

Don Boskovi išlo vždy a všade o slobodu chovancov. Keď bolo v kaplnke spoločné sv. prijímanie, chovanci naň nechodili nikdy lavica za lavicou, ale kedy kto chcel. Zaviedol to preto, aby tí, čo na sv. prijímanie nechceli ísť, alebo neboli naň pripravení, mohli ostať pokojne v lavici. Ináč sa môže stať, že podajedni pôjdu na sv. prijímanie len z ľudského ohľadu, na škodu vlastnej duše. Ani spoveď žiakov nebola nikdy tak ustálená, že vtedy pôjde tá a tá trieda. Takéto uniformujúce pravidlá sú síce veľmi pekné a svojou neúprosnou prísnosťou robia azda i dobrý dojem na obecnosť, ale dušiam sú niekedy až veľmi škodlivé a preto i nebezpečné.

V saleziánskych kaplnkách je tento poriadok vo vecí sv. prijímania: Keď sa zazvoní na sväté prijímanie, ide, kto chce. Chovanci si pokľakujú pred presbytériovým zabradlím, ako chcú, bez ustáleného poriadku. Spovedníci pri sv. omši a iných bohoslužbách sedia v spovedniciach a čakajú, aby sa mohol každý vyspovedať, kedy mu ľúbo. Príklad horlivých žiakov a dôverné povzbudzovanie učiteľov sú tu jediným vonkajším nátlakom na vôľu chlapcov.

I na ihrisku panuje ten istý duch slobody. Domáci poriadok káže, aby sa všetci chovanci hrali alebo prechádzali. Ale výber hier je veľký a chovanci sa môžu dosýta vyskákať, vybehať, vykričať a tak uvoľniť prebytočnú energiu.

V triedach ničo nič slávnostného ani odmeraného. Žiada sa však od žiakov, ako všade inde, aby vedeli zadanú látku. Úlohy sa opravujú nemilosrdne. Ale inak sú tam ako doma pri otcovi. I v triede môžu žiaci uvažovať povedať svoju mienku, robiť námietky, alebo pýtať si vysvetlenie. Ani tam

Nesmie byť učiteľ strašiakom, ale ich má voľakedy osviežiť žartom, poznámkou, rozprávočkou, veselým výstupom, úsmevom a pod.

Mohli by sme prejsť všetky tie miestnosti, kde sa krdle Don Boskových chovancov modlili, ihrali, učili a pracovali. Všade by sme museli obdivovať, ako vedel tento veľký vychovávateľ súladne spojiť autoritu so slobodou, disciplínu s družnosťou a poriadok s mladistvou neposednosťou. Jeho ustavičnou snahou bolo čím vernejšie napodobiť rodinný život, stvoriť okolo chovancov ovzdušie domáceho kruhu. A podarilo sa mu to.

Skoro každý večer mohli ste vidieť milé divadlo v jedálni, kde Don Bosko so svojimi spolubratmi večerieval. Obyčajne prichádzal neskoro a potom pár minút predžil svoju skromnú večeru. Chlapci to vedeli a využili. Zhŕkli sa z oboch strán dverí a čakali, až voľaktery z predstavených bude odchádzať od večere a otvorí dvere. Vtedy zrobili útok a vbehli dnu. Beda tomu, kto práve výchádzal. Chlapci ho šli zavalit'. Musel ustúpiť niekde ku stene a čakať, kým sa tá lavína chlapcov voválí do jedálne. Za pár minút bola jedáleň plná detí. Tí, čo sa tam dostali prví, zhŕkli sa okolo Don Boska. Pritúlili sa k nemu celkom blízko, až sa im hlavičky šúchali o jeho ramená a chrbát.

(Alberti - Jur Koza Matejov: DON BOSKO)

* * *

Josef Lada:

D
Ě
T
E
M

... Přes noc sníh změkkl, zvlhl, a druhý den se dělali sněhuláci jako nic. Vzácny pán přinesl Zdeňu na zádech a na dvorku jsme postavili sněhuláka jako živého. Maminka mu narazila starý hrnec na hlavu, oči, nos a hubičku udělala z uhlíků a okolo krku mu uvázala mašli. Když přišel tatínek, našel starou rozbitou fajfku a řekl: "Tak, pane sněhuláku, zakuřte si u nás jako doma!" Ju, to byste koukali, jak je u nás v zimě krásně!

(F. Háj: Školák Kája Mařík IV. 189)